

1

De hemel boven Angeles was kalm en vredig. Een poosje bleef ik roerloos liggen luisteren naar Maxons ademhaling. Ik betrapte hem steeds minder vaak op rustige, ontspannen momenten, dus ik genoot hier met volle teugen van. Het deed me deugd dat hij zich goed leek te voelen als we samen waren.

Nadat het aantal deelnemers aan de Selectie was teruggebracht tot zes meisjes, leek hij meer gespannen dan toen we met z'n vijfendertigen arriveerden. Misschien had hij gehoopt dat hij meer tijd zou hebben om zijn keus te bepalen. Ik wist dat het door mij kwam dat hij meer tijd nodig had, en daar voelde ik me wel een beetje schuldig over.

Prins Maxon, troonopvolger van Illea, vond mij leuk. Vorige week vertelde hij me dat, als ik gewoon, zonder voorbehoud, tegen hem zou zeggen dat ik net zoveel om hem gaf als hij om mij, de wedstrijd afgelopen zou zijn. Soms speelde ik met die gedachte en vroeg ik me af hoe het zou zijn om de enige te zijn voor Maxon.

Maar het probleem was dat ik hem niet voor mezelf had. Er waren hier nog vijf andere meisjes, meisjes met wie hij afspraakjes maakte en die hij lieve woordjes in hun oor fluisterde, en ik wist niet wat ik met die situatie aan moest. Bovendien was het zo dat als ik ja zou zeggen tegen Maxon, ik ook ja zou moeten zeggen tegen de kroon. Het liefst verdrong ik die gedachte, omdat ik niet wist wat dat voor mij betekende.

En dan was Aspen er natuurlijk ook nog. Puur theoretisch was hij mijn vriendje niet meer. Hij had het uitgemaakt, nog voordat ik werd uitgekozen voor de Selectie. Maar toen hij hier opdook als paleiswacht, liep mijn hart weer over van de gevoelens die ik met veel moeite had weten te verbannen. Aspen was mijn jeugdliefde en ik was die van hem.

Maxon was niet op de hoogte van Aspens aanwezigheid in het paleis. Hij wist alleen dat ik iemand had achtergelaten die ik probeerde te vergeten. Edelmoedig gaf hij me de gelegenheid om met mezelf in het reine te komen. Ondertussen probeerde hij uit te zoeken of hij met iemand anders gelukkig zou kunnen zijn, voor als ik uiteindelijk toch niet van hem bleek te kunnen houden.

Terwijl ik hem vlak boven mijn hoofd hoorde ademen, vroeg ik me af hoe het zou zijn om gewoon van Maxon te kunnen houden.

‘Weet je wanneer ik voor het laatst echt naar de sterren heb gekeken?’ vroeg hij.

In een poging warm te blijven in de koele Angeliaanse avondlucht, nestelde ik me dicht tegen hem aan op onze plaid. ‘Geen idee.’

‘Een paar jaar geleden had ik een leraar die me les gaf in sterrenkunde. Als je goed kijkt, kun je zien dat de sterren eigenlijk allemaal verschillende kleuren hebben.’

‘Wacht eens! Wil je zeggen dat je voor het laatst naar de sterren keek omdat het moest van je leraar? Dus je doet het nooit voor je plezier?’

Hij grinnikte. ‘Plezier? Dat moet ik in mijn agenda plannen, ergens tussen budgetoverleg en beraad over infrastructuur in. O ja, en de besprekingen over oorlogsstrategie niet te vergeten. Daar ben ik trouwens heel slecht in.’

‘Waar ben je nog meer slecht in?’ vroeg ik, terwijl ik mijn hand over zijn gesteven overhemd liet glijden. Aangemoedigd door mijn aanraking trok hij met de hand die hij achter mijn rug hield cirkels over mijn schouder.

‘Waarom wil je dat weten?’ Hij deed alsof hij geïrriteerd was.

‘Omdat ik nog maar zo weinig van je weet en omdat je altijd zo

volmaakt lijkt. Het zou fijn zijn om te merken dat je dat niet bent.’

Hij kwam overeind. Steunend op zijn elleboog keek hij me aan. ‘Je wéét dat ik dat niet ben.’

‘Weten is een groot woord,’ antwoordde ik. Onwillekeurig raakten we elkaar telkens even aan. Onze knieën, onze armen, onze vingers...

Hij schudde zijn hoofd. Om zijn lippen speelde een flauw glimlachje. ‘Oké dan. Ik kan geen oorlogje spelen. Daar ben ik beroerd in. En ik gok dat ik ook heel slecht ben in koken. Ik heb het nog nooit geprobeerd, dus...’

‘Nog nooit?’

‘Het is je misschien niet ontgaan dat er hordes mensen klaarstaan die jou dag en nacht willen volstoppen met eten? Toevallig willen ze dat bij mij ook.’

Ik grinnikte. Thuis kookte ik elke dag. ‘Vertel verder,’ commandeerde ik. ‘Waar ben je nog meer slecht in?’

Hij hield me tegen zich aan en zijn ogen begonnen te glimmen. ‘Niet zo lang geleden heb ik nog iets ontdekt...’

‘Vertel op.’

‘Ik blijf verschrikkelijk slecht uit jouw buurt te kunnen blijven. Dat is een groot probleem.’

Ik glimlachte. ‘Heb je het echt geprobeerd?’

Hij deed alsof hij daarover nadacht. ‘Eigenlijk niet. En reken er ook maar niet op dat ik dat ga doen.’

We lachten zacht en bleven elkaar vasthouden. Op dit soort momenten kon ik me makkelijk voorstellen dat de rest van mijn leven ook zo zou zijn.

Zacht ritselende bladeren kondigden aan dat er iemand naderde. Hoewel we niets verkeerd deden, voelde ik me toch een tikje opgelaten. Snel kwam ik overeind. Toen er een paleiswacht om de hoek van de heg verscheen, volgde Maxon mijn voorbeeld.

‘Majesteit,’ zei de wacht, en hij maakte een lichte buiging. ‘Neem me niet kwalijk dat ik u stoor, maar het is echt niet verstandig om zo laat nog buiten te zijn. De rebellen zouden...’

‘Begrepen,’ antwoordde Maxon zuchtend. ‘We komen zo binnen.’

De wacht liet ons alleen en Maxon draaide zich weer naar me toe. ‘Nóg een minpuntje van me: ik begin mijn geduld te verliezen met de rebellen. Die vechtpartijen hangen me de keel uit.’

Hij stond op en stak zijn hand uit. Terwijl ik die pakte keek ik hem aan, ik zag de frustratie en het verdriet in zijn ogen. Sinds het begin van de Selectie waren we twee keer aangevallen: de eerste keer door de Noordelijken, die vooral uit waren op het veroorzaken van onrust, en de keer daarna door de moordzuchtige Zuidelijken. Hoewel ik dus nog niet zo veel ervaring met de rebellen had, kon ik me heel goed voorstellen dat hij er genoeg van begon te krijgen.

Maxon raapte de plaid op en klopte die uit. Ik zag aan zijn gezicht dat hij het jammer vond dat onze avond samen alweer voorbij was. ‘Hé,’ zei ik, en ik dwong hem me aan te kijken. ‘Ik vond het leuk.’

Hij knikte.

‘Nee, echt,’ zei ik, terwijl ik naar hem toe liep. Hij nam de plaid in zijn andere hand zodat hij zijn vrije arm om me heen kon slaan. ‘Dat moeten we vaker doen. Dan kun je me vertellen welke ster welke kleur heeft, want dat zie ik echt niet.’

Hij glimlachte triest. ‘Soms wilde ik dat alles makkelijker was, gewoner.’

Ik draaide me naar hem toe zodat ik mijn armen om hem heen kon slaan. Hij liet de plaid vallen en deed hetzelfde. ‘Het spijt me dat ik het moet zeggen, Majesteit, maar ook zonder paleiswachten bent u allerminst gewoon.’

Zijn gezicht ontspande zich iets, maar hij bleef ernstig. ‘Als ik gewoner was, zou je me leuker vinden.’

‘Ik weet dat je het moeilijk vindt om te geloven, maar ik vind je juist leuk zoals je bent. Ik heb alleen meer...’

‘Tijd nodig. Ik weet het. En die geef ik je ook. Ik zou alleen willen weten of je dan ook echt bij me wilt blijven.’

Ik draaide mijn hoofd om. Dat kon ik niet beloven. In mijn hart maakte ik voortdurend afwegingen tussen Aspen en Maxon, maar ze waren me eigenlijk even lief. Geen van beiden had mijn voorkeur,

behalve als ik met een van hen samen was. Op dit moment was ik in de verleiding tegen Maxon te zeggen dat ik uiteindelijk voor hem zou kiezen. Maar dat kon ik niet doen.

‘Maxon,’ fluisterde ik. Op zijn gezicht stond een verslagen uitdrukking omdat ik niet op zijn laatste opmerking inging. ‘Dat kan ik je niet zeggen. Maar wat ik je wel kan zeggen, is dat ik graag hier wil zijn en dat ik wil weten of er een kans is voor... voor...’ Ik hakte omdat ik niet goed wist hoe ik het moest zeggen.

‘Voor ons?’ gokte Maxon.

Ik glimlachte, blij dat hij me meteen begreep. ‘Ja. Ik wil weten of we een kans hebben om “ons” te worden.’

Hij streek een lok haar over mijn schouder. ‘Ik denk dat die kans erg groot is,’ zei hij zakelijk.

‘Dat denk ik ook. Ik heb alleen... nog wat tijd nodig, goed?’

Hij knikte en zag er weer wat gelukkiger uit. Zo had ik gewild dat onze avond zou eindigen: hoopvol. En misschien nog met iets anders. Ik leunde naar voren en keek Maxon vragend aan.

Zonder ook maar een moment te aarzelen, boog hij zich naar me toe en kustte me. Het was een warme, tedere kus, die maakte dat ik me bemind voelde en me op de een of andere manier naar meer deed verlangen. Ik zou hier nog uren kunnen blijven staan, alleen maar om uit te vinden of ik ooit genoeg zou krijgen van dat gevoel.

Maar Maxon deed een stap achteruit. ‘Laten we gaan,’ zei hij plagerig. Hij trok me mee in de richting van het paleis. ‘We kunnen maar beter binnen zijn, voordat de wachters ons op hun paarden en met getrokken lansen komen halen.’

Toen Maxon me achterliet bij de trap, was ik opeens doodmoe. Ik sleepte mezelf bijna de treden op naar de eerste verdieping, waar ik de hoek omsloeg naar mijn kamer. Plotseling was ik weer klaarwakker.

‘O!’ riep Aspen, die net zo verbaasd was als ik. ‘Ik ben vast de slechtste wacht ter wereld. Ik dacht dat je op je kamer was.’

Ik grinnikte. Er werd verondersteld dat ’s nachts minimaal één dienstmeisje de wacht hield bij een Elite-lid. Dat vond ik niet prettig.

Daarom had Maxon erop aangedrongen dat er dan een wachter bij mijn deur zou staan, voor het geval dat er iets ergs gebeurde. Nu was het zo dat negen van de tien keer Aspen op wacht stond. Het idee dat hij zich bijna elke nacht voor mijn deur bevond, was opwindend en beangstigend tegelijk.

Zodra Aspen begreep wat het betekende dat ik niet veilig in mijn bed lag, betrok zijn gezicht. Opgelaten schraapte hij zijn keel. ‘Heb je het leuk gehad?’

‘Aspen,’ fluisterde ik, en ik keek om me heen of er niemand in de buurt was. ‘Maak je niet druk. Dit hoort nou eenmaal bij de Selectie.’

‘Zo maak ik toch geen kans, Mer? Hoe kan ik met hem concurreren als ik je bijna nooit zie?’

Hij had gelijk. Maar wat kon ik eraan doen? ‘Wees alsjeblieft niet boos op me, Aspen. Ik doe mijn best om duidelijkheid te krijgen.’

‘Nee, Mer,’ zei hij, nu weer teder. ‘Ik ben niet boos op je. Ik mis je.’ Omdat hij het niet hardop durfde te zeggen, vormde hij met zijn mond de woorden: Ik hou van je.

Ik smolt van binnen. ‘Ik weet het.’ Ik legde mijn hand op zijn borst en vergat even welk risico we liepen. ‘Maar dat verandert niets aan de situatie. We zijn nu hier en ik hoor bij de Elite. Ik heb tijd nodig, Aspen.’

Hij nam mijn hand in de zijne en knikte. ‘Die kan ik je geven. Maar... Probeer ook wat tijd voor mij te vinden.’

Ik wilde het niet weer hebben over hoe moeilijk dat was, dus glimlachte ik alleen maar voordat ik mijn hand wegtrok. ‘Ik moet gaan.’ Zacht sloot ik de deur achter me.

Tijd. Daar vroeg ik wel vaak om, de laatste dagen. Als ik daar maar genoeg van had, zou alles vanzelf goed komen, hoopte ik.

2

‘Nee, nee,’ zei koningin Amberly lachend. ‘Ik had maar twee bruidsmeisjes, ook al vond Clarksons moeder dat ik er meer moest nemen. Ik wilde alleen mijn zussen en mijn beste vriendin, die ik toevallig tijdens mijn Selectie-tijd had leren kennen.’

Ik gluurde naar Marlee en was blij verrast dat ze ook net naar mij keek. Voordat ik naar het paleis vertrok, dacht ik dat geen van de meisjes aardig zou zijn omdat er te veel op het spel stond in deze wedstrijd. Maar Marlee had me al bij de eerste ontmoeting omhelsd en vanaf dat moment hadden we elkaar gesteund. Op een enkele keer na hadden we nooit onenigheid gehad.

Een paar weken eerder had Marlee me verteld dat ze eigenlijk niets voor Maxon voelde. Toen ik had doorgevraagd, was ze dichtgeklapt. Ik wist dat ze niet boos op me was, maar ik had me dagenlang eenzaam gevoeld, totdat we het lieten rusten.

‘Ik wil zeven bruidsmeisjes,’ zei Kriss. ‘Tenminste, als Maxon mij kiest en ik een bruiloft met alles erop en eraan krijg.’

‘Ik neem echt geen bruidsmeisjes,’ zei Celeste vinnig. ‘Die leiden alleen maar af. De bruiloft wordt uitgezonden op tv en dan moeten alle ogen op mij gericht zijn.’

Ik kookte van woede. Zelden kregen we de kans met koningin Amberly te praten en nu moest Celeste, dat verwende nest, het zo nodig voor ons verpesten.

‘Ik wil wat van de traditionele gebruiken van mijn cultuur op

mijn bruiloft,' voegde Elise er bescheiden aan toe. 'Meisjes in Nieuw-Azië gebruiken veel rood bij plechtige gelegenheden. Bovendien moet de bruidegom cadeaus meenemen voor de vriendinnen van de bruid, als beloning dat ze hem met haar laten trouwen.'

'O, nodig mij alsjeblieft uit voor je huwelijksfeest,' zei Kriss opgelaten. 'Ik ben dol op cadeaus!'

'Ik ook!' riep Marlee uit.

'Lady America, wat ben je stil,' zei koningin Amberly. 'Wat wil jij op je bruiloft?'

Ik kreeg een kleur, want ik was totaal niet voorbereid op haar vraag. Ik had me altijd maar één huwelijk kunnen voorstellen en dat zou na het invullen van een stapel formulieren worden voltrokken op de afdeling Burgerzaken van het provinciehuis in Carolina.

'Ik wil dat mijn vader me weggeeft. U weet wel, dat hij mijn hand in de hand van mijn toekomstige echtgenoot legt. Dat is het enige wat ik altijd graag heb gewild.' Ik schaamde me het te moeten bekenen.

'Maar dat doet toch iedereen?' zei Celeste. 'Dat is helemaal niet origineel.'

Ik zou boos moeten zijn dat ze me weer uit de tent probeerde te lokken, maar ik haalde nonchalant mijn schouders op. 'Op de grote dag wil ik er zeker van zijn dat mijn vader voor de volle honderd procent achter mijn keuze staat.'

'Dat is mooi,' zei Natalie. Ze dronk van haar thee en staarde uit het raam.

Koningin Amberly lachte luchtig. 'Ik hoop oprecht voor je dat hij het met jouw keuze eens is. Wie het ook mag zijn,' voegde ze er haastig aan toe, bang dat ze had geïnsinueerd dat ik voor Maxon zou kiezen.

Zou ze dat denken, vroeg ik me af. Zou Maxon haar over ons hebben verteld?

Toen het gesprek over bruiloften doodbloedde, vertrok de koningin naar haar kamer om aan het werk te gaan. Celeste nestelde zich voor de grote ingebouwde tv en drie anderen gingen kaarten.

'Dat was leuk, hè?' zei Marlee, terwijl we samen aan een tafel gin-

gen zitten. ‘Ik heb de koningin nog nooit zo veel horen zeggen.’

‘Ik denk dat ze het spannend begint te vinden.’ Ik had aan niemand verteld wat ik van de zus van koningin Amberly had gehoord. De koningin had meerdere pogingen gedaan om na Maxon nog een kind te krijgen, maar dat was niet gelukt. Adele had voorspeld dat haar zus zich meer voor ons zou openstellen zodra de groep kleiner werd. Ze had gelijk gekregen.

‘Zeg eens eerlijk, heb je echt geen andere wensen voor je bruiloft dan wat je net vertelde? Of wilde je het voor jezelf houden?’

‘Ik heb echt geen andere wensen,’ drukte ik haar op het hart. ‘Als Vijf vind ik het moeilijk om me een grote bruiloft voor te stellen.’

Marlee schudde haar hoofd. ‘Je was een Vijf, nu ben je een Drie.’

‘Dat is waar,’ zei ik. Ik was even vergeten dat ik twee kasten was opgeklommen.

Ik kwam uit een kunstenaars- en muzikantenfamilie van Vijven, die over het algemeen slecht werden betaald. Hoewel ik een hekel had aan het kastenstelsel, hield ik van mijn beroep. Ik kon nog steeds niet bevatten dat ik een Drie was en als beroep kon gaan lesgeven of schrijven.

‘Maak je maar niet druk,’ zei Marlee, die mijn twijfels van mijn gezicht kon aflezen. ‘Je hoeft je nog nergens zorgen over te maken.’

Ik wilde net protesteren toen Celeste begon te schreeuwen.

‘Kom op!’ schreeuwde ze, en ze sloeg met de afstandsbediening tegen de bank voordat ze hem weer op de televisie richtte. ‘Grr!’

‘Ligt het aan mij of wordt ze steeds erger?’ fluisterde ik tegen Marlee.

Celeste sloeg nog een paar keer met de afstandsbediening op de bank en stond toen op om de televisie met de hand te bedienen. Als ik als Twee was opgegroeid, had ik me misschien ook opgewonden over een kapotte afstandsbediening.

‘Het zal de stress wel zijn,’ zei Marlee. ‘Is het je opgevallen dat Natalie steeds afstandelijker wordt?’

Ik knikte en we keken beiden naar de drie kaartende meisjes. Glimlachend schudde Kriss de kaarten terwijl Natalie haar eigen haarpun-

ten bestudeerde. Af en toe trok ze er een haar uit die haar niet leek te bevallen. Ze maakte een afwezige indruk.

‘We zijn allemaal van slag,’ bekende ik. ‘Nu de groep zo klein geworden is, wordt het steeds moeilijker om van het paleis te genieten.’

Celeste gromde. We wierpen een vluchtige blik op haar, maar toen ze ons naar haar zag kijken, wendden we ons hoofd snel af.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Marlee, en ze schoof heen en weer in haar stoel. ‘Ik moet even naar de wc.’

‘Ik wilde ook net gaan. Zal ik met je meelopen?’ opperde ik.

Ze schudde glimlachend haar hoofd. ‘Ga jij maar eerst, dan drink ik mijn thee eerst op.’

‘Oké, ik ben zo terug.’

Ik verliet de Vrouwenkamer en liep op mijn gemak door de schitterende hal. Zou ik er ooit aan wennen hoe spectaculair het hier was? Ik werd zo afgeleid door alle pracht en praal dat ik tegen een schildwacht op botste toen ik de hoek omsloeg.

‘O!’ riep ik verbaasd uit.

‘Pardon, juffrouw. Ik hoop dat ik u niet heb laten schrikken.’ Hij pakte me bij de ellebogen om te voorkomen dat ik struikelde.

‘Nee hoor,’ zei ik giechelend. ‘Het valt mee. Ik had beter moeten uitkijken waar ik liep. Bedankt dat u me hebt opgevangen, officier...’

‘Woodwork,’ antwoordde hij. Snel maakte hij een lichte buiging.

‘Ik ben America.’

‘Dat weet ik.’

Ik glimlachte en draaide met mijn ogen. Natuurlijk wist hij wie ik was. ‘Ik hoop dat ik u de volgende keer wat minder letterlijk tegen het lijf loop,’ grapte ik.

Hij grinnikte. ‘Afgesproken. Een fijne dag verder, juffrouw.’

‘U ook.’

Toen ik terugkwam vertelde ik Marlee over mijn gênante botsing met officier Woodwork en waarschuwde haar op haar tellen te passen. Ze lachte naar me en schudde haar hoofd.

De rest van de middag zaten we badend in de zon bij het raam te praten over thuis en de andere meisjes.

Ik moest er niet aan denken dat de Selectie binnenkort voorbij zou zijn. Marlee en ik zouden altijd goede vriendinnen blijven, maar het zou jammer zijn dat we elkaar niet meer elke dag konden zien. Ze was mijn eerste echte vriendin, en ik zou willen dat ik haar voor altijd in mijn buurt kon hebben.

Terwijl ik van het hier en nu probeerde te genieten, staarde Marlee dromerig uit het raam. Ik vroeg me af waar ze aan dacht, maar alles was zo vredig dat ik er maar niet naar vroeg.